

- that no pressure was brought to bear on the witness and that he (she) voluntarily signed the attached declaration dated 31. July. 2001;

- that the following persons were present during the said declaration:

Thomas Ackheim, investigator;

Samir Muhamedovic, interpreter;

Done this at 17:40-17:50 on 31. July. 2001
At Police Station, Bosanska Krupa, BiH

The Presiding Officer (Signature)

[Handwritten Signature]

Rule 92bis

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Ime i prezime: Mirsad Palić, očevo ime Zejnil
Nadimak/pseudonim: Mirso
Adresa:
Datum rođenja: 26. septembra 1954.
Pol: muški
Nacionalnost: Bošnjak
Vjeroispovijest: muslimanska
Zanimanje: Trenutno: dobio otkaz iz "Unatransa"
Bivše: prometni tehničar u "Unatransu"
Jezik/jezici koje govori: bosanski i nešto njemačkog
Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):
Datumi obavljanja razgovora: 26. augusta 1999.
Osoba koja je vodila razgovore: Barry Hogan

Prevodilac: Samir Muhamedović
Jezici upotrebljeni u razgovoru: bosanski i engleski
Imena osoba prisutnih prilikom razgovora: Barry Hogan, Samir Muhamedović,
Mirsad Palić

Potpis:

/potpisano/

Rule 92bis

IZJAVA SVJEDOKA

Rođen sam i odrastao u Bosanskoj Krupi. Svakog dana sam poslom putovao u Bihać. Vojsku sam odslužio 1976. godine u tehničkoj službi, kao mehaničar.

Prije rata je u samom gradu Bosanskoj Krupi bilo je oko 10.000 ljudi. Među njima bilo je 7.000 Muslimana, nekoliko hrvatskih porodica, dok su ostalo bili Srbi. U opštini je sveukupno bilo oko 25.000 ljudi. Bilo je oko 80% Bošnjaka i 20% Srba, te svega nekoliko Hrvata. Ekonomski, to područje nije bilo razvijeno. Naprimjer, morao sam da radim u Bihaću, dok su drugi morali da rade u Njemačkoj, Hrvatskoj ili Sloveniji.

Prije izbora 1990. među tamošnjim svijetom nije bilo napetosti na nacionalnoj osnovi. Kad je počela izborna kampanja i kad su formirane stranke stvorene su i tenzije. Naprimjer, protiv ljudi koji su počinili izvjesne propuste ili bili upleteni u privredni kriminal u preduzećima započeti su procesi. Međutim, kad su oformljene nacionalne stranke oni bi se pridružili strankama kako bi zadobili vlast i izbjegli krivično gonjenje. Najbolji primjer za to kojeg se mogu sjetiti je primjer Gojka Kličkovića koji je počinio krivično djelo u svom preduzeću, ali se zatim pridružio novoformljenom SDS-u i postao predsjednik opštinskog Izvršnog odbora. On je kasnije postao odgovoran za mnoge ratne zločine.

Osobno se nisam pridružio niti jednoj od političkih stranaka. Bio sam član Komunističke partije do 1998. Kad sam otišao iz partije, nije me zanimalo da se pridružim nekoj drugoj stranci. Iz znatiželje sam prisustvovao nekim skupovima SDA, ali nisam išao na mitinge SDS-a. Čuo sam da se Rašković bio pojavio na jednom mitingu SDS-a, ali nisam želio da idem tamo.

Tokom kampanje, obje strane su tvrdile kako su u prošlosti bile progonjene, i razdvajale su ljude. Čuo sam da su Srbi pominjali podjelu opštine, tako da bi Srbi bili u jednoj ulici, a Bošnjaci u drugoj. Za mene to nije imalo nikakvog smisla.

Kada su, 1990., održani izbori Mehmed Mahić iz SDA izabran je za predsjednika opštine. Položaj predsjednika Izvršnog odbora pripao je SDS-u. Bio je to drugi najviši položaj i zauzeo ga je Kličković. Predsjednik SDS-a bio je Miroslav Vještica. Predsjednik SDA bio je Hamdija Kabijagić, koji je bio Vještičin školski kolega.

Sjećam se da su se, nekih 10 ili 15 dana prije rata ljudi okupili u jednom hotelu u gradu. Ljudi su tražili od Vještice da smiri napetosti u opštini i on je obećao da će učiniti nešto u vezi sa tim. Deset dana kasnije još uvijek nije učinio ništa kako bi olakšao stvari, i izbio je rat.

Ostali članovi Izvršnog odbora SDS-a u Bosanskoj Krupi bili su sljedeći: Dmitar Ciganović, Duško Zmijanac i čovjek koji se prezivao Damjanić, a čije ime mi nije poznato. Mislim da je Zmijanac bio treći po rangu u rukovodstvu SDS-a. Imao je puno novca, čime je priskrbio i puno moći.

Prije početka rata u Hrvatskoj, u Bosanskoj Krupi se naizgled ništa nije promijenilo. Visoka inflacija pogađala je svakoga. Čak i kad je započeo rat u Hrvatskoj, život se nastavio uobičajenim tokom. Plate su stizale na vrijeme.

Međutim, u mjesecima prije početka rata, snage srpske policije napustile su Krupu i formirale vlastite policijske snage stacionirane u Jasenici. Šef policije bio je Lazo Stupar, a komandir Goran Šekerović.

Stvari su se pogoršale nakon događaja u Bijeljini, i u Sarajevu su održani sastanci. Predosjećao sam da će se tamo nešto dogoditi; to se naprosto moglo osjetiti. Bio je to kraj marta, početak aprila 1992. Nije mi poznato da su se naoružavali srpski civili, međutim bilo je čudno što su se petkom svi povlačili u svoje vikendice. Svaki put prilikom polaska ponijeli bi sa sobom nešto od potrepština i u grad bi se vraćali u ponedjeljak. Činilo se da u gradu ostavljaju samo najneophodnije, dok većinu stvari odnose iz grada.

Sela Radić, Suvaja, Hašani i Jasenica bila su srpska sela gdje su, kako se govorilo, Srbi odlazili na neku vrstu vojne obuke, međutim, u to nisam sasvim siguran.

Svakog dana u to vrijeme stotine kamiona je kroz Bosansku Krupu odlazilo u pravcu Srbije, budući da je JNA izmještala svoje naoružanje i tehnička sredstva iz Hrvatske. Niko od njih nije ostao u opštini, već su bili samo u prolazu.

Mislim da je rat na ovom prostoru otpočeo zato što su Srbi pokušavali da iznađu razlog za rat. Četiri ili pet dana prije izbijanja rata, u bošnjačkom selu Arapuša, jedan auto se nije zaustavio na jednom od policijskih kontrolnih punktova. Na auto je otvorena vatra i kasnije je ustanovljeno da su u automobilu bili Srbi. Dvojica su bili povrijeđeni i prebačeni su u bolnicu u Bihaću.

Srbi su zatim potpuno blokirali Arapušu od ostalih dijelova Bosanske Krupe. Patrolirali su oko sela. Nisam ih sam vidio, ali sam čuo da oko Arapuše postoje srpski kontrolni punktovi. Čuo sam da su odjeveni u sivomaslinaste uniforme JNA. SDA je otišla da pregovara sa Srbima da uklone barikade iz okolice sela. Mislim da je i Fikret Abdić išao taj dan.

Nekoliko dana kasnije, 21. aprila 1992., bio sam kod kuće na bolovanju. Moja supruga otišla je na posao, a kad se vratila kazala mi je da su Srbi podigli kontrolni punkt u mjestu zvanom Lipik na rubu grada. Saznali smo da se srpski kontrolni punktovi nalaze na svim prilazima gradu, tako da se u Krupu nije moglo ući, niti iz nje izaći. Nisam ih osobno vidio, ali sam čuo da su većina /ljudi na punktovima/ bili u uniformama, neki su bili i u civilnim odijelima, a svi odreda su nosili vatreno oružje.

Ljudi su bili uplašeni. Muslimani su pitali Srbe, a Srbi Muslimane, šta se to zbiva. Mislim da oni koji su čak znali odgovore nisu željeli ništa da kažu. Slušao sam Radio Bosanska Krupa. Na radiostanici su uglavnom radili Muslimani i oni su govorili da će sve biti u redu. Međutim, ispostavilo se da su bili poprilično u krivu ili da nisu govorili istinu. Do 15:00 sati govorili su da je sve u redu, i da ne treba da bude panike.

Dva i po sata kasnije, u 17:40 sati, počeo je rat. Vidio sam da je u gradu zavladao poprilična panika. Vozila su išla gore dole i ljudi su se spremali da nekamo idu. Oko 15:00 sati poslao sam ženu i djecu u Cazin. Računao sam da bar zaštitim djecu ukoliko nešto ima da se dogodi. Jednom sinu bilo je deset godina, a drugom sedam.

Vidio sam svoje komšije, Ljubu Jerkovića, Miću Drljaču, Peru Krnetića, Nikicu Pravuljca i Milana Jerkovića u sivomaslinastim uniformama JNA. Vidio sam Božu Vignjevića s puškom u uniformi JNA. Moj otac mu je odmah prišao i upitao ga o čemu se radi. Božo mu je rekao: "Moram." i jednostavno se udaljio od mog oca. Ti uniformisani Srbi sastajali su se u kući Nikice Pravuljca.

Ostao sam sa svojim ocem i stricem, a kasnije nam se pridružila i strina. Nisam imao gdje drugdje da idem. Nikada se nisam svađao sa komšijama, pa nisam imao razloga da idem negdje drugdje. Ostao sam u kući i gledao televiziju. U 17:40 sati spolja sam začuo pucnjavu.

Ispaljen je najprije jedan metak, a zatim ih je ispaljeno na tisuće posvuda u Krupi. Pogledao sam na sat i pomislio kako je počeo rat. Polijegali smo po podu da nas ne pogodi neki od metaka. Nakon pet do deset minuta pucnjava je popustila i mi smo svi sišli niz stepenice u garažu. Ponijeli smo nešto hrane sa sobom sa sprata i ostali smo u garaži do 18:30 sati, 22 aprila 1992. Nismo znali šta se zbiva. Čuli smo pucnjavu, viku i krikove svu noć, ali nismo željeli da napustimo kuću.

U 18:30 sati čuo sam ljude kako viču i razbijaju stvari u kući koja se nalazila odmah do kuće mog oca. Vikali su im neka izađu, međutim u kući moga oca nije bilo nikoga. Malo zatim došli su u moju kuću. Ni iz moje kuće se niko nije javljao, jer smo svi bili u garaži. Provalili su u moju kuću, osuli paljubu po zidovima, a zatim su došli u garažu.

Opet su vikali i pošto se niko nije javljao, provalili su u garažu. To nisu bili Srbi iz okolnih sela. Svi su nosili uniforme JNA i bili su naoružani automatskim puškama, noževima i na prsima su imali redenike s mecima.

Bili smo vrlo uplašeni. Rekao sam da nismo ništa uradili i podigao ruke u zrak. Sve su nas izveli iz garaže. U dvorištu sam vidio svoje komšije Marinka i Milenka Šijana. Vikali su i derali se na mene kao da sam neka životinja. Govorili su da će me ubiti. Zapovjedili su mi da im donesem radio predajnik gdje god da sam ga sakrio, ili da će me u protivnom na licu mjesta ubiti. Preklinjao sam ih da me ne ubiju, jer ništa nisam imao, čak ni pištolj. Rekao sam im da nemam radija, te da sam, budući da nisam ni u šta upleten, odlučio da jednostavno ostanem kod kuće.

Jedan od muškaraca iz te grupe kazao im je da me vode, a da će on pregledati kuću. Rekao je da će me ubiti ako nađe išta u kući. Pozvali su mog bivšeg komšiju Petra Krnetića da donese lisice kako bi mogli da me vežu. Petar je rekao da nema lisica, pa je donio neki kabl. Sa Petrom sam oduvijek bio u dobrim odnosima, međutim, ispostavilo se da mi i nije bio baš tako dobar prijatelj.

Molio sam Petra da me spasi, a on je jednostavno odgovorio – “Ništa ja ne znam”, i otišao. Ja i neki drugi komšije odvedeni smo u srpski zatvor u Jasenicu. Zatvor je ranije bio kafić koji su zatim pretvorili u policijsku stanicu. Tamo je bila srpska policija. Dao sam im zatim izjavu i tamo sam zadržan do neke vrste kao suđenja.

Iz policijske stanice odveli su nas u osnovnu školu u Jasenici. Bilo nas je pet ili šest koje su tamo držali prvog dana, s tim što nas je nakon toga bilo dvadeset ili trideset. Držali su nas u nekoliko prostorija, tako da nisam siguran u tačan broj.

Dan nakon što sam uhapšen, kuća mog oca je spaljena, a sutradan je i moja kuća spaljena.

Tamo su nas tukli neki civili i vojnici. Neka vrsta paravojne jedinice zvana “Suha rebra” dolazila je svaki dan i tukla me. Na kapama su nosili kokarde, imali su brade i nosili su duge noževe. Nosili su i nekakve stare četničke uniforme iz onih vremena, a ne uniforme JNA.

Rule 92bis

Uniforme su bile malo drugačije boje od onih iz JNA, i imali su sve moguće srpske i četničke oznake na uniformama. Sjećam se jednog od njih, izvjesnog "Mire", odnosno Miroslava.

Jednom su me uboli nožem u nogu. Pripadnik jedinice "Suha rebra" došli bi u prostoriju gdje je bilo desetak ili petnaestak nas. Natjerali bi nas da legnemo na pod. Imali su duge noževe i boli su nam različite dijelove tijela. Svaki od nas dobio je ubod. Čitav pod bio je prekriven krvlju.

Dva ili tri sata kasnije došli bi bolničari. Kazali bi da će nam dati neke lijekove, ali nikada to nisu učinili. Pokušavali smo da jedni drugima previjamo rane kako smo najbolje umjeli. Šef medicinskog odjela, izvjesni Radaković, došao je da nam se ispriča i rekao da će on poslati svoje bolničare. Dva ili tri sata kasnije oni su se pojavili, ali nam nisu pomogli /original nejasan/.

Dana 24. aprila 1992. odveli su me pred suca. Ljudi su znali za takozvano suđenje. Od mjesta gdje smo se nalazili do mjesta gdje se održavalo suđenje bilo je nekih stotinjak metara. Zgrada suda bila je Muzej Drugog svjetskog rata i od jedne od prostorija napravili su sudnicu. S te razdaljine činilo se da su sa obje strane puta bile poredane na tisuće ljudi. Dok su nas vodili kroz kordon ljudi iz gomile su nas udarali i šutirali. Stražari nisu učinili ništa u vezi sa tim.

Na ulazu u zgradu suda zaustavio me Duško Zmijanac. Nosio je civilnu odjeću. U ruci je imao zašiljenu, oko 70 cm dugačku šipku. Podigao ju je i povikao: "Ljudi, Srbi, pogledajte šta sam našao u kući ovog čovjeka." Rekao je: "Ovime balije namiravaju da vade oči našoj djeci i ženama." Takođe je dodao: "Odmah ga ubijte."

Nisu imali za šta da me optuže, pa su tako izmislili tu priču. Isto se dogodilo i drugim zatvorenicima. Tražili su izgovor da ljude optuže za bilo šta. Zmijanac je uperio zašiljeni dio metalne šipke u moje lice i iskoračio prema meni rekavši da će mi iskupati oči. Rukom sam zaklonio lice. On se razljutio i udario me šipkom po podlaktici. Ruka mi nije bila slomljena, ali je bila vrlo natečena i boljela me.

Dmitar Ciganović je zatim izašao iz sudnice i naredio Zmijancu da me pusti na miru, da bi me zatim Ciganović uveo u sudnicu. Rekao mi je da se sada nalazim pred sudom Srpske opštine Krupa. Sudac, Mladen Drljača, mi je pročitao optužnicu. On je bio predsjednik suda. Optužen sam za posjedovanje željezne šipke koju su oni, navodno, našli u mojoj kući, i četiri snajperske puške za koje su tvrdili da su nađene na mom tavanu.

Mirko Orelj je, uz Ciganovića i Drljaču, takođe bio član sudskog vijeća. Orelj je kazao: "Paliću, dosta ste iritirali Srbe." Ja sam, naravno, odbacio sve optužbe. Dao sam im svoju izjavu.

Zatim su me poslali iz sudnice, ali mi ni u jednom trenutku nisu kazali jesam li kriv, ili ne. Pojavili su se nekim sutradan sa spiskom i pročitali imena. Rekli su: "Ovi su slobodni." Moje ime bilo je na spisku. Rečeno nam je da smo slobodni, ali nismo mogli nikamo da idemo osim u selo Arapušu.

Arapuša je još uvijek bila bošnjačko selo, i još uvijek u srpskom okruženju. Ja sam bio jedan od rijetkih koji su pušteni. Ostali su zadržani u pritvoru. Iz Arapuše su nas Srbi sve 1. maja 1992. transportovali u sela u okolici Sanskog Mosta. Srbi su poslali neke autobuse i kamione, a ljudi koji su imali svoja vozila su mogli da ih uzmu. Nisu dozvolili da se koriste zaprežna kola. To su morala biti brža vozila. Organizacija je

Presiding
Officer

RUBIN

bila takva da su ljudi iz svih muslimanskih sela bili protjerani istog dana. Naša kolona bila je preko kilometar dugačka.

Sve su nas okupili na jednom mjestu i sproveli putem prema Sanskom Mostu. Na čelu konvoja bio je Gojko Kličković. Odveli su nas u muslimanska sela Kamengrad, Fajtovce i Gorice, blizu Sanskog Mosta.

Ostao sam u okolici Sanskog Mosta tri ili četiri dana, a zatim sam odlučio da se pridružim porodici u Cazinu. Ceste su još uvijek bile prohodne. Na autobuskoj stanici Sanski Most zaustavila me je srpska policija. Nisam imao nikakvih dokumenata, ali su mi svejedno dozvolili da nastavim putovanje. Mislim da su obavijestili drugi centar u Brahovskom, kod Ključa, i kazali im za mene.

Redovna policijska patrola iskrcala me je iz autobusa i sa liscama me odvela u Brahovsko. Čim sam im rekao da sam iz Krupe, nisu htjeli da čuju nikakva objašnjenja. Izručili su me vojnoj policiji. U brahovskoj policijskoj stanici dao sam izjavu, ali mi nisu vjerovali, pa su me u policijskoj stanici pretukli. Tako sam gadno bio pretučen da sam izgubio svijest.

Čuo sam kako komandir policije zove Jasenicu, i kako iz Jasenice govore da me treba vratiti u Jasenicu.

Iz Brahovskog smo otišli dalje šumskim putem prema Krnjeuši. Sa mnom su bili vozač i policajac i svaki put bi me ošamarili kada se ne bih složio s nečim što bi kazali. Došao sam u Jasenicu, i odveden sam u osnovnu školu "Petar Kočić", ovdje u Bosanskoj Krupi. Kad su me policajci ugledali smijali su se pitajući zašto sam ponovno uhapšen. Kazali su mi: "Ovaj put se nećeš izvući živ." Rekli su da je pogriješio ko god me je pustio prvi put, te da se drugi put neću izvući.

U tom zatvoru bilo nas je pedesetak. Svaki dan smo u grupama odlazili na rad u okolicu Krupe kako bismo radili za Srbe, čistili, i činili sve ostalo što bi nam naredili. Prolaznici su nas jako ponižavali.

Upravnik zatvora nije imao velikih kontakata sa nama. Ne znam njegovo ime, ali znam da je bio Srbin koji je radio u fabrici za prerađivanje željeza TPM, ovdje u Krupi. Stražari su nosili sivomaslinaste uniforme JNA i automatske puške.

Dana 14. maja 1992. stražari su izabrali pet ili šest nas i rekli nam da donesemo lopate negdje oko 17:00 sati. Pokazali su nam brdo zvano "Hum" i kazali nam da idemo prema kući na vrhu tog brda. Kad smo došli gore, smrzli smo se. Zatekli smo snajperiste koji su kiptjeli od bijesa kad su nas ugledali. Govorili su: "Samo ste nam još vi trebali." Bili su u sivomaslinastim uniformama JNA. Jednog od njih su ostali oslovljavali sa "Arkane" i činilo se da je on vođa. Kasnije sam pitao ljude i saznao da se on preziva Ćulibrk. Bili su to ljudi iz susjednih sela.

Petorica ili šestorica njih okružili su nas kao da smo stvorenja sa nekog drugog svijeta. Bili su naoružani do zuba i sa sobom su imali boce sa pićem. Ponudili su nas pićem. Nismo željeli piti, ali smo morali uzeti bar malo. Dali su nam u zadatak da iskopamo rov za minobacač.

Bošnjaci s druge strane Une nisu znali ko smo pa su otvorili vatru na nas. Morali smo da nastavimo sa radom. To nije bilo dovoljno Srbima koji su nas natjerali da stojimo na jednom trijemu kuće koja je gledala na bošnjačku stranu. Bošnjaci nisu znali ko smo i pucali su na nas. Mirsad Šabić pogođen je u nogu. Svi mi smo htjeli da ga

Presiding
Officer

Rule S2Bis

odnesemo nazad, međutim, Srbi su dozvolili da ga samo jedan zatvorenik nosi nazad. Poslali su ga u Drvar na nekoliko dana, a i kad se vratio pustili su ga da ostane kod kuće. Umjesto Šabića tražili su od profesora Šepića da se pojavi na trijemu kao meta.

Srbi su nas natjerali da ponovo stojimo na trijemu. Rekli smo da to više ne želimo, ali Srbi su kazali: "E, onda ćemo da vas strijeljamo." Opet smo morali da stojimo na trijemu dok su nas Srbi držali na nišanu. Mora da su i Bošnjaci s druge strane shvatili o čemu se radi, jer su prestali da otvaraju vatru.

Dok smo bili u zatvoru tamo je bio neki Srbin zvani "inspektor". Dolazio bi i svakodnevno odvodio po četvoro, petoro ljudi i tukao ih. Mene je birao svaki dan. Nikada nisam saznao njegovo ime. Samo sam čuo da je iz Grahova.

Sa nama su bile i dvije žene, Šemsa Šepić i Sanda, čije prezime ne znam. I njih su tukli kao i nas, ako ne i gore. Ne znam je li Sanda silovana. Izvodili bi je oko deset ili jedanaest sati navečer, i kad bi je vratili dva ili tri sata kasnije, bila bi jako uplašena. Nikada ništa nije kazala.

Najgori od stražara koji su nas čuvali bio je Željko Smoljanac. On nam je najprije oduzeo sve zlato i dragocjenosti. Tukao nas je svakog dana. Petar Karanović je bio takođe okrutan i maltretirao je ljude. Ostali stražari bili su sljedeći: dva brata Narančića kojima ne znam imena, Kokot, kojemu sam zaboravio ime, i Škorić, čije ime takođe ne znam.

Milan Nedimović je takođe jedan od okrutnih stražara. Bio je komandir policije u zatvoru, u školi. Osim mene, najviše su maltretirali profesora Kemala Šepića. Svo vrijeme su ga tukli. Na glavu su mu natakneli neku vrstu perike, premda je napolju bilo vrlo vruće. Davali su mu da radi najgore poslove. On je bio član SDA.

Tjerali su nas da pjevamo četničke pjesme. U početku sam ja trebao da budem glavni glas, ali ja nisam znao niti jednu od tih pjesama, tako da je Albin Bajrambašić na kraju pjevao glavni glas. On je to preuzeo, pošto ja nisam mogao dobro da pjevam.

Tako smo živjeli do razmjene. Nekoliko dana prije razmjene čuo sam da će do nje doći. Mile Čazić je imao spisak i došao je da vidi da li su ljudi sa spiska još uvijek ovdje. Mi nismo dobili nikakvu informaciju o tome šta se zbiva. Stražari su nam govorili da pada grad za gradom te da će nas sve poklati. Bilo je to psihološko maltretiranje.

Željko Đukić, jedan od stražara, rekao nam je da će ljudi sa spiska ostati ili biti razmijenjeni, tako da smo ostali da čekamo šta će se dogoditi. Dana 12. maja 1992. već je izvršena jedna razmjena. Neki od zatvorenika su razmijenjeni za srpske civile koji su htjeli da napuste Cazin.

Dana 22. maja 1992. razmijenili su me u drugoj grupi za razmjenu iz zatvora. Jedan autobus je došao iz Krupe. Grupi od nas dvadeset jedno ili dvoje nas rečeno je da sjednemo u stražnji dio dok su ljudi iz pratnje ili obezbjedjenja bili u prednjem dijelu. Tokom putovanja ljudi iz obezbjedjenja pjevali su srpske pjesme govoreći nam kako više nikada nećemo ugledati Krupu. Došli smo do Pritoke, nekih pet ili šest kilometara od Krupe, gdje smo i razmijenjeni. Međunarodni predstavnici su bili tamo i oni su sudjelovali u samom činu razmjene. Uzeli su nas petoricu, ukrcali nas u Landrover i odveli na liniju fronta. Tamo su uzeli pet Srba i vratili ih, i tako je to išlo. Tokom te razmjene nije bilo problema.

Rule 92bis

02082731

Prijevod 01101624

Vrlo se dobro sjećam da su petorica ostala u zatočeništvu nakon što smo mi otišli. Kemal Šepić, Albin Bajrambašić, Nusret Malkoč, Zijad Selimović i Mehmed Gerzić su ostali za nama. Od njih petorice samo je Mehmed Gerzić još uvijek živ. Čuli smo da su drugi transportirani u Drvar i tamo ubijeni.

Tokom svog zatočeništva zadobio sam povrede kičme i povrijedio sam nogu. Iz tog vremena imam također vrlo loše uspomene. Kad sam prvi put razmijenjen iz zatvora, morao sam da ležim šest mjeseci zbog povrede ledja.

Prvog mjeseca nakon početka rata, Srbi su zapalili džamiju u Krupi i srušili minaret.

/potpisano/

Presiding
Officer

Rule 32bis

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 26. august 1999.

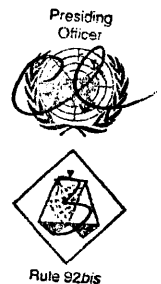
POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Samir Muhamedović, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovan i ovlašten od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Mirsad Palić mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno preveo s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Mirsad Palić koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Mirsad Palić je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih preveo, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 26. augusta 1999.

Potpis: /potpisano/

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

Office of the
Prosecutor

Bureau du
Procureur

02082733

31 July 2001

Dodatak izjavi

Ime: PALIĆ, Mirsad

Dana 31. jula 2001. dano mi je da pročitam bosanski prijevod izjave koju sam dao i potpisao 26. augusta 1999. Želim napraviti nekoliko manjih ispravaka u toj izjavi.

1. Na četvrtoj stranici (označenoj sa brojem 01101620) u trećem paragrafu piše rečenica: "To nisu bili Srbi iz susjednih sela". Treba da glasi : "To su bili Srbi iz susjednih sela."
2. Na šestoj stranici (označenoj sa brojem 01101622) pominje se ime mjesta Brahovsko više puta. Svaki put treba da piše Bravsko. U trećem paragrafu stoji rečenica: "U Brahovskoj policijskoj stanici..." Treba da stoji u policijskoj stanici u Bravskom.
3. Na šestoj stranici (označenoj sa brojem 01101622) u sedmom paragrafu piše rečenica : "Ne znam njegovo ime" kad se radi o upravniku zatvora. Treba da stoji prezivao se Grubiša.
4. Na šestoj stranici (označenoj sa brojem 01101622) u devetom paragrafu stoji rečenica: "dali su nam zadatak da iskopamo rov za minobacač". Treba da stoji : Dali su nam zadatak da iskopamo rovove za minobacač i njihovo ostalo naoružanje, te za njihovu ličnu bezbjednost.
5. Na sedmoj stranici (označenoj sa brojem 01101623) u šestom paragrafu želim da dodam sljedeće-na kraju paragrafa: Milan Nedimović je lično uhapsio KADIĆ Fehima. Svakodnevno ga je tukao i maltretirao, prijetio mu te nije dozvoljavao da se KADIĆU skinu lisice sa ruku. KADIĆ nije razmjenjen u zadnjoj razmjeni te mu se gubi svaki trag.
6. Na sedmoj stranici (označenoj sa brojem 01101623) u desetom paragrafu umjesto što piše ..."Ukrcali nas u Landrover i odveli na liniju fronta." Treba da piše: ...Ukrcali nas u Landrover i odvezli na mjesto razmjene.
7. Na osmoj strani (označenoj sa brojem 01101624) u prvom paragrafu piše rečenica: Vrlo se dobro sjećam da su petorica ostala u zatočeništvu nakon što smo mi otišli. Treba da stoji : Vrlo se dobro sjećam da su šestorica ostala nakon što smo mi otišli u razmjenu. Treba dodati ime BUDIMLIĆ, Mirsad u spisak imena ljudi koji su ostali nakon što smo mi razmjenjeni. Dalje piše od njih petorice samo je Mehmed Gerzić živ. Treba da stoji od njih šestorice.

Palić Mirsad

Palić Mirsad

Muhamedović Samir

Muhamedović Samir, prevodilac

Thomas Ackheim
Thomas Ackheim, istražitelj

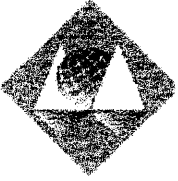
Presiding
Officer

Rule 92bis

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yugoslavie

02082734

**DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS**

Prijevod

Ja,

Prezime, ime: Palić Mirsad

Datum i mjesto rođenja: 26.09.1954 Bos. Krupa

Identifikacioni broj ili broj pasoša: _____

ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika CHUOING CHEN
da je sadržaj pismene izjave (izjava) koju sam dao (-la) dana 26.08.1999 & addendum of
i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan. 31.07.2001

Dana: 31.07.2001

U: PU, BOSANSKA KRUPA, BiH

Palić Mirsad

potpis davaoca deklaracije

[Signature]

potpis predsjedavajućeg službenika

Presiding
Officer

Rule 92bis